

35 NÁPADNÍKOV. JEDNA PRINCEZNÁ.
NOVA SELEKCIA – CELKOM INÝ PRÍBEH.

NÁSLEDNÍČKA

POKRAČOVANIE SÉRIE SELEKCIA

KIERA CASSOVÁ

COL
BOO

NÁSLEDNÍČKA

Vyšlo aj v tlačenej verzii

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kiera Cassová
Následníčka – e-kniha
Copyright © AlbatrosMedia, 2016

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

NÁSLEDNÍČKA

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

Preložila Jana Petrikovičová

Copyright © 2015 by Kiera Cass

Translation © Jana Petrikovičová, 2016

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7544-126-3

ISBN e-knihy 978-80-7544-134-8

*Jimovi a Jennie Cassovcom.
Za mnohé, no najmä za to, že ste splodili Callawaya.*

KAPITOLA 1

Nedokázala by som sedem minút zadržiavať dych. Nezvládla by som to ani len minútu. Raz som sa pokúsila zabehnúť za sedem minút jednu míľu, lebo som počula, že niektorí atléti to dokážu za štyri. Môj pokus však stroskotal, lebo ma zhruba v polovici začalo hrozne pichať v boku.

No za sedem minút sa mi predsa len niečo podarilo: stala som sa kráľovnou.

Prišla som na svet sedem minút pred mojím bratom Ahrenom, takže trón, na ktorý mal pôvodne zasadiť on, pripadol mne. Keby som sa narodila o generáciu skôr, bolo by to úplne jedno. Ahren bol muž, takže by sa následníkom trónu stal bez ohľadu na tieto okolnosti.

Mama s otcom však nesúhlasili s tým, že by ich prvorodené dieťa malo o túto výsadu prísť len preto, že bude mať malý, hoc milý, nedostatok – poprsie. Preto navrhli zmeniť zákon. Verejnosť to odobrila, a tak mi naši od malička dennodenne vštepovali, že jedného dňa sa stanem vládkyňou Illey.

Neuvedomili si však jedno; že svojou snahou bojovať proti bezpráviu, ktoré panovalo, mi v konečnom dôsledku ukrivdili.

Nechcela som sa sťažovať. Uvedomovala som si, aké mám veľké šťastie. Boli však dni, niekedy dokonca celé mesiace, keď som mala pocit, že je toho na mňa priveľa, že to, čo musím zvládnuť, by niekto iný sotva vydržal.

Listovala som v novinách a dočítala sa, že došlo k ďalšej vzbure, tentoraz v Zuni. Keď sa otec pred dvadsiatimi rokmi stal kráľom, prvé, čo urobil, bolo, že zrušil kasty. Počas môjho života sa starý kastový systém postupne celkom rozpadol. Považujem za úplne bizarné, že kedysi museli ľudia žiť s takými obmedzujúcimi nálepkami. Mama bola Pätka. Oco Jednotka. Takéto označovanie nedávalo žiaden zmysel, najmä keď ste ho na prvý pohľad aj tak nepoznali. Ako som mala vedieť, či kráčam vedľa Šestky, alebo Trojky? A vôbec, na čo to bolo dobré?

Keď otec nariadil zrušenie kást, ľudia v celej krajine to prijali s obrovským nadšením. Otec očakával, že zmeny, ktoré v Illei presadzuje, sa v priebehu jednej generácie postupne udomáčia. Takže dnes malo byť už všetko viac-menej utrasené.

To sa však nestalo. A najnovšia vzbura bola len poslednou v nekonečnej sérii nepokojov.

„Tu je káva, vaša výsosť,“ povedala Neena a položila táciu na stolík.

„Ďakujem. Tie tanierne môžeš odnieť.“

Prebehla som pohľadom po článku v novinách. Tentoraz zhorela do tla reštaurácia, lebo jej majiteľ vraj odmietol povýšiť čašníka na vedúceho zmeny. Čašník tvrdil, že to povýšenie mal slúbené už dávno, no nikdy k nemu nedošlo. Vraj pre minulosť jeho rodiny.

Hľadela som na obhorené zvyšky budovy a, namojveru, nevedela som, komu dať za pravdu. Majiteľ mal právo povýšiť či vyhodiť, koho uzná za vhodné, a čašník mal zase právo na to, aby ho nehodnotili podľa kritérií, ktoré už dávno neplatia.

Odsunula som noviny a chytila do ruky šálku. Otec si bude robiť starosti. Vedela som, že si v hlave neustále prehráva scenáre, ako dať situáciu v krajine do poriadku. Problém však je, že ak sa nám aj podarilo jednu nepríjemnosť vyriešiť, nedokázali sme zabrániť ďalším prípadom postkastovej diskriminácie. Bolo veľmi ťažké predvídať ich a dochádzalo k nim až príliš často.

Položila som šálku s kávou na podšálku a zamierila som do šatníka. Bol čas vykročiť do nového dňa.

„Neena!“ zvolala som. „Nevieš, kde mám tie slivkovomodré šaty? Tie s tou šerpou?“

Neena stála v tej chvíli pri mne a usilovne sa rozpamätávala, klipkajúc pritom viečkami.

Bola v paláci nová. Nastúpila ku mne pred šiestimi mesiacmi, keď moja posledná slúžka vážne ochorela a nemohla dva týždne pracovať. Neena veľmi rýchlo vycítila, čo od nej budem požadovať. Bola mi po ruke, vždy keď som ju potrebovala – a tak som si ju nechala. Páčilo sa mi tiež, že má veľmi dobrý vkus.

Neena sa zahľadela do obrovského priestoru. „Asi by bolo dobré, keby sme to tu trocha pretriedili.“

„Pokojne to urob, keď budeš mať čas. Toto nie je aktivita, ktorú by som príliš obľubovala.“

„Čo je pochopiteľné, keď vám tie šaty musím vždy vyloviť ja,“ doberala si ma.

„Presne ako vravíš.“

Moja poznámka ju vôbec nerozhodila; so smiechom sa prehrabávala horou šiat a nohavíc.

„Inak, pekný účes,“ poznamenala som.

„Ďakujem.“ Všetky slúžky nosili čepce, no Neena si aj tak vždy dokázala vymyslieť nejaký rafinovaný účes. Niekedy jej tvár lemovalo pár hustých čiernych kučier, inokedy si vyčesala pramene vlasov dozadu tak, že jej ani jeden nevytrčal. Dnes jej tvár rámovali vlasy zapletené do hrubých vrkočov, ktorých konce ukrýval čepiec. Obdivovala som ju, že dokáže nájsť spôsob ako aj v rovnošate vyzerať každý deň inak.

„Ach! Sú tu vzadu.“ Neena zvesila šaty, ktoré mali dĺžku sukne po kolená, a zľahka si ich rozprestrela na tmavom predlaktí.

„Super. A nevieš, kde mám šedé sako? To s trojštvrťovými rukávami.“

Civela na mňa v nemom úžase. „Naozaj to tu budem musieť pretriediť.“

Zasmiala som sa. „Ty hľadaj, ja si to zatiaľ budem dávať na seba.“

Obliekla som sa a učesala. Pripravovala som sa na svoj ďalší deň v úlohe budúcej hlavy monarchie. Zvolila som oblečenie, ktoré bolo veľmi ženské, no zároveň dostatočne seriózne, aby som vzbudzovala rešpekt. Citlivo som zvažovala každý detail. Deň čo deň.

Pozrela som sa do zrkadla a prihovorila sa svojmu odrazu: „Si Eadlyn Schreaveová. Ďalšia v dlhom slede tých, čo budú spravovať túto krajinu, a prvá žena, ktorá na to bude celkom sama. Nik nemá väčšiu moc ako ty.“

Ocko už sedel vo svojej pracovni, oboznámený s najnovším dianím. Mračil sa. Mal celkom iné oči ako ja. Veľmi som sa naňho nepodala. Hoci ani na mamu príliš nie.

Mám tmavé vlasy, oválnu tvár a opálenú pokožku. Asi najviac sa podobám na svoju starú mamu. Jej podobizeň visí na chodbe na štvrtom poschodí a zachytáva ju v deň korunovácie. Keď som bola mladšia, často som pred tým obrazom stála a premýšľala, ako asi budem vyzeráť, keď vyrastiem. Stará mama mala vtedy asi toľko rokov ako ja teraz a hoci sa nedá povedať, že by sme vyzerali úplne rovnako, niekedy som sa cítila ako jej kópia.

Podišla som k otcovi a pobožkala ho na líce. „Dobré ráno.“

„Dobré ráno. Čítala si noviny?“ opýtal sa.

„Áno. Tentoraz aspoň nikto nezomrel.“

„Vďakabohu.“ Najhoršie boli správy, ktoré hovorili o ľuďoch, čo ležali mŕtvi na ulici alebo zmizli bez stopy. Bolo hrozné čítať o mladých mužoch, ktorých dobili len preto, že sa s rodinami presťahovali do lepšej štvrte, alebo o ženách, na ktoré niekto surovo zaútočil len preto, že sa uchádzali o zamestnanie, ktoré bolo v minulosti pre ne nedostupné.

Niekedy bolo na prvý pohľad jasné, aký majú tieto útoky motív a kto za nimi stojí. No vo väčšine prípadov sme boli len svedkami hrozieb a vyhrožok, ktorých pravú príčinu sme nepoznali. To bezradné priznanie sa ma vyčerpávalo. Vedela som, že otec to znáša ešte horšie.

„Nerozumiem tomu.“ Zložil si okuliare a šúchal si oči. „Súhlasili predsa so zrušením kastového systému. Odbúravali sme ho postupne a pomaly, aby mali všetci dost času zvyknúť si na to. A teraz podpaľujú domy.“

„Existuje spôsob, ako to dostať pod kontrolu? Nemohli by sme vytvoriť komisiu, ktorá by tieto nepravosti vyšetrila?“ pozrela som sa opäť na fotku v novinách. V jej rohu bolo vidno plačúceho syna majiteľa reštaurácie, ktorý práve prišiel o všetko. Vedela som, že sťažnosti sa budú kopíť oveľa rýchlejšie, než

ich ktokoľvek stihne preskúmať, no bolo mi jasné, že sa tomu otec nedokáže nečinne prizerať.

Otec uprel na mňa pohľad. „Keby to bolo na tebe, čo s tým spravíš?“

Usmiala som sa. „Opýtam sa svojho otca, čo by spravil on.“

Vzdychol si. „Ale to nebudeš môcť robiť donekonečna, Eadlyn. Musíš byť silná a rozhodná. Ako by si vyriešila túto konkrétnu záležitosť?“

Zamyslela som sa. „Nie je v našich silách to vyriešiť. Nikdy sa nám nepodarí dokázať, že toho čašníka nepovyšili len preto, že bol kedysi príslušníkom nižšej kasty. Môžeme sa len pokúsiť vyšetriť, kto tú budovu podpálil. Tá rodina prišla o svoje živobytie a niekto za to musí niesť zodpovednosť. Podpaľačstvo nie je spôsob, ako sa dovolať spravodlivosti.“

Pokrútil hlavou nad novinami. „Asi máš pravdu. Veľmi rád by som im pomohol. No musíme vymyslieť, čo robiť, aby sa takéto niečo neopakovalo. Tie útoky sú čoraz agresívnejšie, Eadlyn. A desivejšie.“

Otec hodil noviny do koša, vstal a prešiel k oknu. Podľa držania tela som vedela, že je v strese. Kedysi mu jeho postavenie prinášalo kopec radosti; napríklad keď navštevoval školy, o ktorých rozvoj sa neúnavne zasadzoval, alebo keď videl, ako v čase bez vojen prekvitajú jednotlivé spoločnosti. No takýchto radostných udalostí bolo čoraz menej a obdobia medzi nimi sa predlžovali. Väčšinu dní s úzkosťou sledoval zhoršujúci sa stav v krajine a čoraz častejšie nasadzoval pred novinármi falošný úsmev v nádeji, že jeho predstieraný pokoj sa preniesť aj na ostatných. Mama mu síce pomáhala niesť to bremeno, no na sklonku každého dňa ležal osud krajiny len a len na jeho pleciach. A jedného dňa nahradia moje pleciah tie otcove.

Premkla ma obava, či z toho predčasne nezošediviem.

„Pripomeň mi, Eadlyn, že mám napísať list guvernérovi Harpenovi do Zuni. Ach, aj to, že ho mám adresovať Joshuovi Harpenovi, nie jeho otcovi. Stále zabúdam, že v posledných voľbách vyhral jeho syn.“

Zapísala som si jeho pokyny elegantným písaným písmom a pomyslela pritom na to, akú radosť ocko pocíti, keď ich bude neskôr čítať. Keď som sa učila krasopis, zažívala som práve kvôli nemu hotové muky.

V duchu som sa usmiala a pozrela sa opäť na otca. No keď som videla, ako si trie čelo a zúfalo premýšľa, ako všetky tie problémy vyriešiť, zostalo mi úzko.

„Oci?“

Otočil sa ku mne a podvedome vystrel pleciami, akoby musel aj predtým budiť dojem, že je silný.

„Čo myslíš, prečo sa dejú takéto veci? Kedysi to tak nebolo.“

Zdvihol obočie. „To máš pravdu,“ povedal viac-menej pre seba. „Všetci vyzerali, že sú spokojní. Vždy keď sme zrušili ďalšiu kastu, ľudia sa tešili a oslavovali. Pred niekoľkými rokmi všetky kastové označenia definitívne vymizli a odvtedy ide všetko dolu vodou.“

Opäť sa zahľadil von oknom. „Napadá mi len to, že ľudia, ktorí vyrastali v kastovom systéme, si uvedomujú, ako veľmi sa ich situácia v porovnaní s minulosťou zlepšila. Človek si oveľa ľahšie nájde partnera i prácu. Rozpočet rodín nie je závislý od príjmu z jedného jediného povolania. Mladí si môžu vybrať, čo chcú študovať... No tým, ktorí vyrastali už vo svete bez kást, sa stále niečo nepáči... Akoby nevedeli, čo so sebou.“

Pozrel sa na mňa a pokrčil plecami. „Potrebujem čas,“ povedal. „Potrebujem si to nechať uležať v hlave a o všetkom popremýšľať. A potom to začať riešiť.“

Všimla som si, že má medzi obočím hlbokú vrásku. „Ale to nejde, ocko.“

Pousmial sa. „Robili sme to tak aj predtým. Pamätám sa...“

Jeho pohľad sa náhle zmenil. Chvíľu to vyzeralo, akoby sa ma chcel niečo opýtať. Bez slov.

„Ocko?“

„Áno?“

„Je všetko v poriadku?“

Niekoľkokrát zažmurkal. „Áno, zlatko, v úplnom poriadku. Mala by si sa pustiť do práce na tých škrtoch v rozpočte. Popoludní môžeme tvoje návrhy predebatovať. Potrebujem sa teraz porozprávať s tvou matkou.“

„Samozrejme.“ Keďže matematika nebola moja silná stránka, práca na návrhoch rozpočtu či finančných plánoch mi trvala zvyčajne dvakrát tak dlho, ako by mala. Kategoricky som však odmietala, aby niektorý z otcových poradcov po mne kontroloval výsledky na kalkulačke. Niekedy som síce celú noc nespala, no vždy som si bola napokon istá, že som odviedla tú najlepšiu prácu.

Jasné, že Ahren mal matiku v malíčku, no toho nik nenútil sedieť na rokovaníach o rozpočte, územnom plánovaní či zdravotnej starostlivosti. Vďaka tým siedmim hlúpym minútam bol slobodný ako vták.

Otec ma potľapkal po pleci a vyprevadil ma z miestnosti. Trvalo mi dlhšie než zvyčajne, kým som sa dokázala sústrediť na čísla. Nemohla som si pomôcť; ten znepokojený výraz na otcovej tvári celkom určite súvisel so mnou.

KAPITOLA 2

Niekoľko hodín som sedela nad správou o rozpočte, no potom som sa rozhodla, že si urobím pauzu, a zašla som do svojej izby za Neenou, aby mi vymasírovala ruky. Milovala som tieto drobné výsady luxusu, ktoré som si mohla dennodenne užívať. Šaty na mieru, exotické dezerty, ktoré mi prinášali len preto, že bol štvrtok, či nekonečné zásoby kadejakých krásnych vecičiek – to som si v rámci svojej funkcie asi najviac vychutnávala.

Moja izba mala výhľad na záhrady. Ako slnko stúpalo po oblohe, svetlo nadobudlo teplý medový odtieň a ožiarilo vysoké múry. Zatiaľ čo som sa vyhrievala, Neena sa venovala mojím rukám.

„Vieš, tváril sa tak čudne. Mala som pocit, že si len na chvíľku odskočí a vráti sa.“

Pokúšala som sa vysvetliť otcov nezvyčajne náhly odchod dnes ráno, no príliš sa mi to nedarilo. Keďže sa do pracovne už nevrátil, vôbec som nevedela, či mamu našiel, alebo nie.

„Myslíte si, že je chorý? Zdá sa mi v poslednom čase trochu unavený,“ povedala Neena, zatiaľ čo jej šikovné ruky prinášali úľavu mojim stuhnutým prstom.

„Myslíš?“ spýtala som sa prekvapene, lebo ja som nepostrehla, že by bol unavený. „Podľa mňa je len ustarostený. Pri všetkých tých rozhodnutiach, čo musí urobiť, ani niet divu.“

„Jedného dňa ich budete musieť robiť vy,“ poznamenala Neena a v jej hlase zaznievali obavy i veselosť zároveň.

„Čo znamená, že ma budeš masírovať dvakrát toľko.“

„To veru neviem,“ poznamenala, „o pár rokov by som chcela vyskúšať niečo nové.“

Zachmúrila som sa. „A čo také by si chcela robiť? Neexistuje už mnoho takých dobrých miest, ako je práca v paláci.“

No vtom niekto zaklopal na dvere a Neena mi na tú otázku už nestihla odpovedať.

Vstala som, a kým som si obliekala sako, aby som vyzerala dôstojne, kývla som hlavou Neene, aby návšteve otvorila.

Do dverí vošla usmievajúca sa mama a hneď za ňou sa vynoril otec. Uvedomila som si, že to tak býva vždy. Pri významných štátnych udalostiach a oficiálnych obedoch stála síce po otcovom boku, prípadne tesne za ním, no keď boli niekde ako manžel a manželka – nie ako kráľ a kráľovná –, otec šiel vždy až za mamou.

„Ahoj, mami,“ podišla som k nej a objala som ju.

Mama mi zastrčila vlasy za ucho a usmiala sa na mňa. „Vyzeráš dobre.“

Hrdo som o krok ustúpila a uhladila si dľaňami šaty. „Ten náramok sa k nim dokonale hodí, však?“

Usmiala sa. „Máš zmysel pre detail.“ Niekedy mi mama dovoľí, aby som aj jej vybrala šperky alebo topánky, no nestáva sa

to často. Mama neprpisuje módnym doplnkom taký význam ako ja. No v jej prípade to ani nie je potrebné; je totiž prirodzene krásna.

Mama sa otočila k Neene a položila jej ruku na plece. „Môžeš ísť,“ šepala.

Neena sa okamžite uklonila a nechala nás samých.

„Stalo sa niečo?“ opýtala som sa.

„Nie, zlatko. Ale chceme sa s tebou porozprávať.“ Otec vystrel ruku a pokynul smerom k stolu. „Potrebujem s tebou predebatovať istú záležitosť.“

„Akú záležitosť? Cestujeme niekam?“ Cestovanie som priam zbožňovala. „Však ideme niekam k moru? A budeme tam len my šiesti!“

„Nie tak celkom. Nemôžeme ísť nikam, lebo budeme mať hostí,“ oznámila mi mama.

„Ach! Hostí? A kto príde?“

Rodičia si vymenili pohľady a potom mama pokračovala. „Vieš, že situácia je v súčasnosti veľmi zložitá. Ľudia sú nespokojní a nešťastní a nám sa stále nedarí to napätie zmierniť.“

Vzdychla som. „Ja viem.“

„Hľadáme spôsob, ako ľudí pozitívne naladiť,“ dodal otec.

Spozornela som. Výraz „pozitívne naladiť“ vo mne evokoval nejakú oslavu. A párty, to je moje!

„A čo ste vymysleli?“ V duchu som si hneď predstavila svoje nové šaty, no rýchlo som tú myšlienku zapudila. Teraz na to naozaj nebola tá správna chvíľa.

„Vieš,“ začal otec, „verejnosť veľmi kladne vníma pozitívne veci, ktoré sa spájajú s našou rodinou. Keď sme sa my s mamou brali, nálada v krajine bola úžasná. A pamätáš si, ako sa ľudia tešili a oslavovali, keď sa narodil Osten?“

Usmiala som sa. Mala som osem, keď prišiel Osten na svet, a nikdy nezabudnem, akí boli všetci nadšení, keď sa tú správu dozvedeli. Zo svojej izby som počula vyhrávať hudbu až do svitania.

„Bolo to famózne.“

„Áno. A teraz ľudia vzhladajú k tebe. Dlhو nepotrvá a staneš sa kráľovnou.“ Otec sa odmlčal. „Mysleli sme si, že by si mohla urobiť nejaké verejné vyhlásenie, ktoré by ľudí nadchlo, no zároveň by si z neho mala osoh i ty.“

Prizmúrila som oči v očakávaní, čo bude nasledovať. „Počúvam.“

Mama si odkašľala. „Dobre vieš, že v minulosti si princezná brali za mužov princov z iných krajín, aby sa sobášom upevnili medzinárodné vzťahy.“

„Počula som dobre? Použila si minulý čas, však?“

Mama sa rozosmiala, no mne veru do smiechu nebolo. „Áno.“

„Fajn. Pretože princ Nathaniel vyzerá ako zombie, princ Hector tancuje ako zombie, a ak si princ z Nemeckej federácie do vianočného plesu neosvojí základy osobnej hygieny, tento rok ho nepozveme.“

Mama si bezradne šúchala jednu stranu čela. „Eadlyn, ty si hrozne prierberčivá.“

Otec pokrčil plecami. „Možno to nie je až taká zlá vlastnosť,“ poznamenal otec, no mama sa naňho škaredo pozrela.

Zamračila som sa. „O čom to tu, dopekla, rozprávate?“

„Vieš, ako som sa ja zoznámil s tvojou mamou?“ začal otec.

Prevrátila som oči. „To vie predsa každý. Je to príbeh skoro ako z rozprávky.“

Pri týchto slovách sa obom akosi zaleskli oči a na tvárach sa

im zjavil úsmev. Ich telá sa k sebe akoby nepatrne naklonili. Otec hľadel na mamu a hrýzol si peru.

„Haló! Vaša prvorođená je stále tu, ak vám to neprekáža.“

Mamu zalial rumenec, otec si odkašľal a pokračoval. „Selekcia sa pre nás dvoch skončila veľmi úspešne. Moji rodičia mali spočiatku problémy, no napokon to fungovalo aj u nich. Tak... sme si mysleli...“ zaváhal a pozrel sa mi do očí.

Stále som odmietala pochopiť, čo mi naznačovali. Vedela som, čo je Selekcia, no nikdy, ani jediný raz, sa to slovo nepoužilo v súvislosti s niektorým z nás, o mne ani nehovoriac.

„Nie.“

Mama zdvihla ruky pred seba a dohovárala mi: „Aspoň nás vypočuj –“

„Selekcia?!“ vybuchla som. „Veď to je choré!“

„Eadlyn, musíš byť rozumná.“

Hľadela som na ňu v nemom úžase. „Sľúbili ste – *sľúbili ste* –, že mi nikdy nebudete dohadzovať ženíchov. A o čo vám teraz ide?“

„Vypočuj nás,“ naliehala mama.

„Nie!“ skríkla som. „V žiadnom prípade!“

„Upokoj sa, chrobáček.“

„A nehovor mi tak, nie som malé decko!“

Mama si povzdychla. „No správáš sa tak.“

„Vy mi chcete zničiť život!“ Prehrabla som si prstami vlasy a niekoľkokrát som sa zhlboka nadýchla v domnienke, že sa mi podarí niečo vymyslieť. To neprichádza do úvahy. Určite nie.

„Je to obrovská príležitosť,“ nedal sa odradiť otec.

„Vy ma chcete zapredať nejakému cudziemu chlapovi?!“

„Vravela som ti, že sa bude vzpierať,“ prehodila mama smerom k otcovi.

„Ktovie, po kom to má,“ poznamenal otec s úsmevom.
„Nebavte sa o mne, akoby som tu nebola!“
„Prepáč,“ povedal otec, „chceme len, aby si to zvážila.“
„A čo Ahren? Toho sa to netýka?“
„Ahren sa nechystá zasadiť na trón. A okrem toho má Camille.“

Princezná Camille bola následníčka francúzskeho trónu a pred pár rokmi sa jej podarilo podmaniť si Ahrenovo srdce.

„Tak im prikážte, aby sa zobrali!“ naliehala som.
„Camille sa stane kráľovnou, keď nadíde jej čas, a presne tak ako ty, aj ona bude musieť požiadať svojho partnera, aby si ju vzal. Keby o tom rozhodoval Ahren, zvážili by sme to, no nie je to jeho voľba.“

„A čo Kaden? Prečo neoženíte jeho?“

Mama sa smutne usmiala. „Má len štrnásť. Toľko času nemáme. Musíme ľuďom poskytnúť príležitosť rozptýliť sa čo najskôr.“ Zadívala sa na mňa. „A okrem toho je najvyšší čas, aby si sa rozhliadla po niekom, kto bude stáť po tvojom boku, keď prevezmeš vládu nad touto krajinou.“

Otec prikývol. „To je pravda. Budeš to mať veľmi ťažké a mala by si mať pri sebe človeka, o ktorého sa môžeš oprieť.“

„Ale ja sa nechcem vydávať!“ namietla som. „Prosím, netlačte ma do toho. Veď mám len osemnásť.“

„Presne toľko som mala aj ja, keď som sa vydávala,“ vyhlásila mama.

„Nie som na to pripravená,“ trvala som na svojom. „Nechcem žiadneho manžela. Nerobte mi to. Prosím.“

Mama sa nahla ponad stôl a položila mi dlaň na ruku. „Nikto ti nič neurobí. Ty urobíš niečo pre svojich ľudí. Obdaruješ ich.“

„To sa akože mám nasilu usmievať, hoci mi bude do plaču?“
Zamračila sa na mňa. „To bola predsa doteraz súčasť tvojej práce.“

Visela som na nej pohľadom a mlčky čakala na prijateľnejšiu odpoveď.

„Eadlyn, čo keby si si to v pokoji premyslela?“ prehovoril otec potichu. „Viem, že chceme od teba naozaj veľa.“

„Znamená to, že mám na výber?“

Otec sa zhlboka nadýchol, akoby to zvažoval. „Áno, budeš si môcť vybrať z tridsiatich piatich možností.“

Vyskočila som z kresla a ukázala na dvere.

„Von!“ zvrískla som. „Chodte preč!“

Bez slova obaja opustili moju izbu.

Naozaj zabudli, kto som a ako ma vychovávali? Som Eadlyn Schreaveová. Nik nemá väčšiu moc ako ja.

Ak si naozaj myslia, že sa vzdám bez boja, tak to sa teda parádne mýlia!